

*„Trzej Prorocy :
Fliasz , Flizeusz i
Daniel”*

Raczyńska Natalia

Kl. III TL.

KIM JEST PROROK ??

Prorokiem jest osoba będąca w kontakcie z Bogiem, będąca jego "ustami" na ziemi, nierzadko założyciel jakiejś religii.

Prorok odkrywa ludziom przyszłość, wyjaśnia teraźniejszość i przeszłość. Odgrywa rolę "sumienia" grupy społecznej, religijnej, narodu. Jego działalność wywołuje najczęściej niepokoje w kręgach zachowawczych lub stojących na straży tradycji, obowiązującej doktryny i prawa. Popada najczęściej w konflikt ze stróżami porządku.

Słowo prorok (propheta) jest greckim odpowiednikiem hebrajskiego nabi, co (z pewnym uproszczeniem) można przełożyć jako widzący. Natomiast słowo greckie zwraca uwagę na inny aspekt misji proroka – oznacza bowiem 'przemawiać w czyimś imieniu, mówić zamiast'.

Żadaniem religijnym proroków, wyznawców Jahwe, było wzywanie i skuteczne głoszenie duchowej odnowy wewnątrz istniejącej religii, która wpadła w rutynę synkretyzmu oraz skostniała w jałowym formalizmie. Dzieła tego dokonuje prorok wypowiadając wobec swoich współczesnych słowa przesłania, czasami gwałtownego, mającego wstrząsnąć słuchaczami, aby doprowadzić ich do nawrócenia i przemiany życia.

ΚΣΟΥΤΑ
ΑΡΧΙΜΗ
ΠΑΚΑΟΥ
ΠΑΛΟΥ
ΠΡΟΦΕΤΑ
ΑΝΘΡΩΠ
ΣΑΡΑΝ

Można wymienić kilka cech odróżniających powołanie proroka. Człowiek nie wybiera sobie „zawodu proroka”, trzeba otrzymać powołanie od Boga. Nie jest się prorokiem na mocy własnej decyzji, lecz w odpowiedzi na głos, który przemawia jak do Mojżesza z głębi płonącego krzewu. Słowa powołania zwrócone są do wzywanego w sposób osobisty, jednostkowy. Jest to powołanie nadzwyczaj trudne, historia życia każdego z proroków jest tego dowodem. Kto posłucha Pana i będzie wypełniał misję, która mu została zlecona, skazuje się częstokroć na wygnanie, na prześladowanie. Ta kontrowersyjność jest wyraźnym znamieniem autentyczności powołania. Tym, co odróżnia prawdziwego proroka od fałszywego, jest głównie to, iż ten ostatni głosi to, co się ogólnie podoba, co jest akceptowane przez wszystkich, a szczególnie przez moźnych tego świata, natomiast prorok Boga Żywego jest „znakiem sprzeciwu”.

A close-up photograph of two hands clasped together in a prayerful gesture. The hands are positioned in the center-right of the frame, with fingers interlaced. The skin tone is light, and the lighting is soft and warm, creating a serene and spiritual atmosphere. The background is a blurred, textured surface in shades of brown and gold.

Jednym z proroków są :

- **Eliasz**
- **Elizeusz**
- **Daniel**

Eliasz

Eliasz - jeden z proroków Starego Testamentu; imię tłumaczone jako: "Bogiem jest Jahwe", "moim Bogiem jest Jahwe". Święty Kościoła katolickiego, prawosławnego, koptyjskiego, ormiańskiego i syryjskiego.

DZIEJE ELIASZA

Dzieje Eliasza to jedna z najbardziej zdumiewających i zadziwiających zarazem historii, jakie możemy odnaleźć na kartach Pisma Świętego. Historii pełnej okrucieństwa i krwi, a jednocześnie — słodyczy i ukojenia.

Skąd wziął się Eliaz? To dość tajemnicza sprawa. Poznajemy go już w trakcie pełnej działalności — pierwsze słowa, jakie wypowiedział i które zostały zapisane w Biblii, są słowami groźby, wypowiedzianymi do króla izraelskiego Achaba: *Na żyjącego Jahwe, Boga Izraela, któremu służę, nie będzie w tych latach ani rosy, ani deszczu, dopóki [ich] nie zapowiem z* (1 Krl 17,1). Achab był królem Izraela, północnego państwa, które — jak pamiętamy — po podziale bardzo szybko zaczęło ulegać wpływowi sąsiednich kultów, zaczynała w nim obumierać wiara w Jahwe. Stąd zapewne emfaza w wyznaniu czy też w wyzwaniu skierowanym przez Eliasza do króla, gdy powoływał się na *Żyjącego Jahwe, Boga Izraela, któremu służę — ja, właśnie Eliaz, a nie ty, król Achab*. Na ciebie i na twoje państwo spadnie straszliwa klęska suszy, oznaczająca głód — dopóki ja, Eliaz nie zapowiem czegoś innego.

Słowa Eliasza sprawdziły się. Pewnego dnia Eliazs siedząc na pustyni, był karmiony przez kruki chlebem i mięsem, natomiast wodę pił z potoku. Z czasem woda w potoku wyschła. Wtedy Eliazs słyszy Głos, w którym Jahwe Bóg przemówił do niego. Otrzymuje oto rozkaz udania się do Sarepty, do miejscowości należącej do Sydonu, która to Sarepta była miastem zamieszkałym przez Fenicjan. Jest to okoliczność nader ważna i dająca do myślenia — oto Eliazs ma szukać schronienia w miejscowości pogańskiej. A jest przecież Królestwo Judzkie, w którym właśnie panował pobożny król Jozafat, oddający cześć prawdziwemu Bogu. Ale prorok ma inne zadania, niż podtrzymywanie na duchu pobożnych, on ma iść na najtrudniejsze odcinki duchowego zmagania ludzi, ma iść na krańce, a nawet jeszcze dalej... Eliazs otrzymuje dziwne polecenie — ma iść do Sarepty i tam ma zamieszkać, Jahwe bowiem polecił pewnej wdowie, aby żywiła proroka. Wstał więc prorok i udał się do Sarepty. Jak rozpozna ową kobietę, o której wiedział, iż Pan dał jej rozkaz, by go żywiła? Rzeczywiście, spotykał przed bramą miasta jakąś niewiastę, która zbierała leżące kawałki drewna. Czy to ta kobieta? Postanowił spróbować, polecając jej, aby przyniosła mu w naczyniu nieco wody. Kobieta widocznie zorientowała się, że ma do czynienia z Mężem Bożym, z prorokiem, jakich widywała na ulicach swojego miasta, czy też stojących w bramie i wieszczących przestania swoich bogów. Widocznie uznała, że roztropniej dla niej będzie, jeżeli grzecznie usłuży przychodniowi, miast narażać się na gniew osoby — podejrzewam, że tak myślała — w pewnym sensie nieobliczalnej. Jak można bowiem rozsądnie przewidzieć sposób zachowania się proroka? Tylu ich już w życiu widziała

Biegnie więc kobiecina z garnuszkiem, aby podać wody wędrownemu wieszczkowi, ale oto słyszy ponownie jego głos: *Przynieś mi kawałek chleba w twojej ręce (17,11)*. Tego już było za dużo. Jest głód, ludzie mrą z braku wody i pożywienia. Ona sama ma tylko garść mąki w naczyniu glinianym i odrobinę oliwy w dzbanie. Znajdowała się na dnie rozpacz, to było wszystko, co pozostawało do jedzenia — jej i jej synowi. W poczuciu zupełnej bezradności wyszła po prostu poza miasto, aby pozbierać jeszcze jakieś kawałki pozostawionego przypadkiem drewna, aby powróciwszy do domu przyrządzić dla dziecka i dla siebie ostatni posiłek, po którym nie pozostawało im już nic innego, jak po prostu umrzeć. Eliaz wiedział już że dobrze trafił, że to jest ta kobieta, która otrzymała posłanie od Boga–Jahwe, aby go wykarmić. Nieważne, czy widziała o tym czy nie. Właśnie on, Eliaz, miał widocznie jej o tym powiedzieć. Więc mówi: dobrze, idź i zrób jak zapowiedziałaś, przygotuj podptomyk z ostatków mąki i oliwy dla siebie i dla swojego syna. Ale zanim to uczynisz, z tego co jeszcze masz, najpierw zrób mały podptomyk i przynieś mnie. Kobiecie, po nakarmieniu proroka nie brakowało już nigdy pożywienia.

OFLARA NA GÓRZE KARMEL

Stało się tak, jak zażądał Eliasz — Achab zwołał zgromadzenia całego ludu izraelskiego na Górze Karmel. Przybył nie tylko lud, ale także prorocy Baala. Eliasz stanął wobec wszystkich swoich przeciwników. Miało się rozstrzygnąć — gdzie tu jest prawda, po stronie Eliasza, czy też, po stronie kapłanów Baala! Lud zebrał się na wezwanie króla. Eliasz nie był człowiekiem łatwego pokoju, nie był człowiekiem negocjacji — był człowiekiem walki. Trzeba przyznać, że wojskowa przewaga jego przeciwników była miażdżąca — kapłanów Baala było 450 przeciw jemu jednemu. Eliasz zachowuje się wzywająco — mówi: was jest więcej, więc zaczynajcie, niech któryś z was wybierze cielca, a wy wszyscy wzywajcie, jak tylko możecie najgłośniej, swojego Boga, on z całą pewnością was wysłucha i sprowadzi ogień. Jednak ich bożek nie posłuchał. Natomiast Eliasza tak, Bóg sprawił, że słowa proroka stały się prawdziwe i ogień pokazał się na Grze Karmel.

Elizeusz

Elizeusz —
imię męskie
pochodzenia
hebrajskiego,
od hebr. Elishá,
co oznacza
"Bóg wybawił;
Bóg jest
wybawieniem"

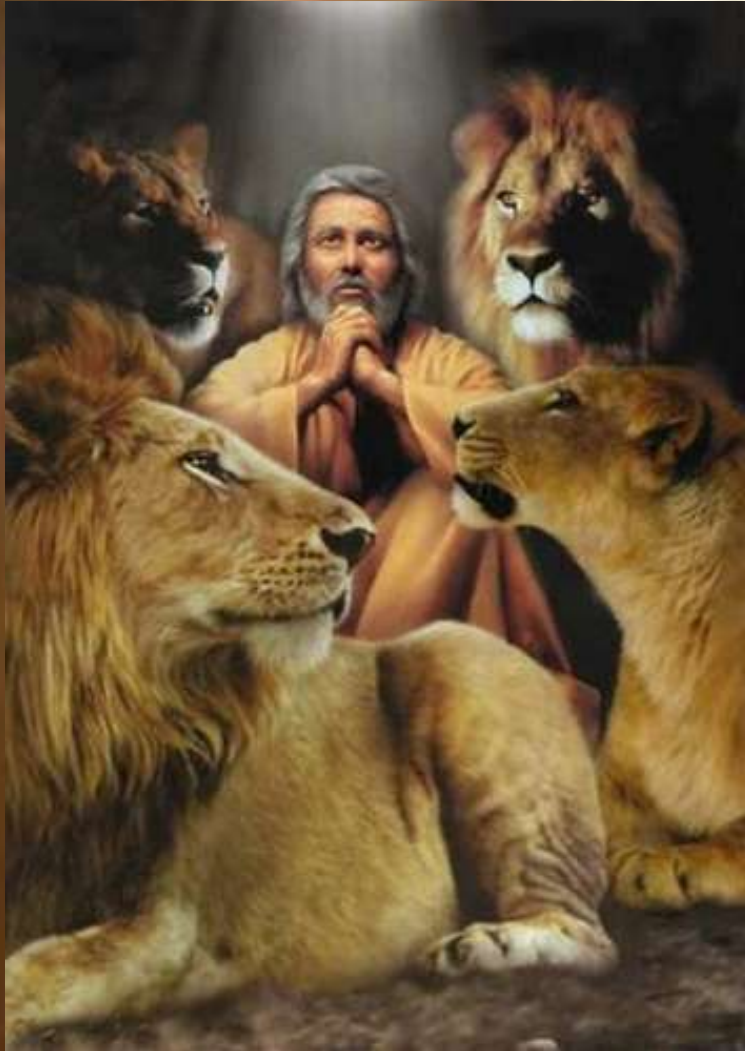

Został powołany na proroka przez Eliasza, któremu służył przez 6 lat. Elizeusz uważał Eliasza za swojego duchowego ojca i był niczym jego pierworodny syn (pierworodnemu przypadły dwie części po ojcu – Elizeusz prosił Eliasza o dwie części jego ducha 2 Krl 2:9). Jego służba trwała około 60 lat. W czasie tym dokonał wielu cudów. Umarł śmiercią naturalną za panowania Joasza, króla Izraela. O proroku owym wspomniał Jezus Chrystus w Ewangelii Łukasza 4:27.

CUDA UCZYNIONE PRZEZ BOGA W WYNIKU MODLITW ELIZEUSZA OPISANE W BIBLI

- Rozdzielenie wód Jordanu – 2 Krl 2:14
- Oczyszczenie źródła zaopatrującego Jerycho w wodę – 2 Krl 2:19-22
- Atak niedźwiedzi na dzieci – 2 Krl 2:23,24
- Zaopatrzenie wojska w wodę – 2 Krl 3:16-26
- Dostarczenie wdowie oliwy – 2 Krl 4:1-7
- Powicie syna przez bezdzietną Szunamitkę – 2 Krl 4:18-37
- Wskreszenie dziecka – 2 Krl 4:18-37
- Uzdatnienie zatrutej potrawy – 2 Krl 4:38-41
- Nakarmienie 100 mężczyzn 20 bochenkami chleba – 2 Krl 4:42-44
- Uleczenie Naamana z trądu – 2 Krl 5:1-14
- Przeniesienie trądu z Naamana na Gechaziego – 2 Krl 5:24-27
- Wyłynięcie żelaznej części siekiery na powierzchnię wody – 2 Krl 6:5-7
- Ukazanie słudze anielskich rydwanów – 2 Krl 6:15-17
- Porażenie wojsk syryjskich ślepotą – 2 Krl 6:18
- Przywrócenie wzroku żołnierzom syryjskim – 2 Krl 6:19-23
- Wskreszenie zmarłego – 2 Krl 13:20,21

DANIEL

Daniel - główny bohater biblijnej *Księgi Daniela*, prorok żydowski, którego nie należy identyfikować z Danelem - mężczyzną z *Księgi Ezechiela* (rozd. 14., wiersze 14. i 20.)

Daniel - (VII/VI w. p.n.e.), prorok izraelski, pochodzący ze szlacheckiego rodu. Urowadzony jako dziecko (ok. 605 p.n.e.) do niewoli babilońskiej przez króla Nabuchodonozora II, gdzie otrzymał staranne wykształcenie i osiągnął wysokie stanowisko. Był rzecznikiem ludu izraelskiego, w którego obronie występował. Danielowi przypisywane jest autorstwo Księgi Daniela. Powstała prawdopodobnie w epoce Machabeuszów (ok. 150 r.p.n.e.) i zawiera w części pierwszej dawne opowieści o pobożnym i mądrym proroku Danielu, urowadzonym wraz z przyjaciółmi z Judei przez Babilończyków. Część druga zawiera apokaliptyczne wizje i wątki mesjańskie. Do najbardziej znanych epizodów opowieści o Danielu należą: jego pobyt w jaskini lwów, uczta Baltazara, w trakcie której pojawiły się złowieszcze słowa "mane, mene tekel uparsin", ocalenie 3 młodzieńców wtrąconych do pieca ognistego i historia cnotliwej Zuzanny. Daniel jest w tradycji judaistycznej uznawany za wzór niezłomności i prawości dla ludu Izraela, zaś nieznan autor Księgi został zaliczony do proroków większych. Opowieści te stały się kanwą wielu dzieł plastycznych (Michał Anioł, Tintoretto, A. Altdorfer, Rembrandt, Rubens, E. Delacroix) i muzycznych (R. Schumann, G.F. Haendel, B. Britten).

Dzieje Daniela w Biblii

Był wysoko urodzonym Żydem, wziętym w latach młodości - do niewoli w Babilonii. Na dworze króla Nabuchodonozora II Daniel wraz z trzema przyjaciółmi - Szadrakiem, Mészakiem i Abed-Nego mieli zostać przyuczeni do służby. Daniel był zdecydowany zachować posłuszeństwo wobec Boga. Odmówił spożywania potraw królewskich, a mimo to spożywając proste posiłki, na jakie zezwalało prawo żydowskie, wyrósł na silnego młodzieńca.

Bóg obdarzył Daniela wielką mądrością. Daniel dwa razy wytłumaczył Nabuchodonozorowi II znaczenie dziwnych snów. Później objaśnił także następcy Nabuchodonozora - Baltazarowi znaczenie napisów na ścianie: królestwo miało wkrótce upaść. Tej samej nocy Baltazar został zabity i Persowie zdobyli Babilon.

Persowie uczynili Daniela ważnym urzędnikiem, lecz inni zazdrościli mu władzy i spiskowali przeciwko niemu. Przez fałszywe oskarżenia Daniel został wrzucony do jaskini lwów, lecz Bóg uratował mu życie. Daniel zapisał także kilka proroczych snów, w których Bóg wyjawiał mu swe plany na przyszłość. Patrz Księga Daniela.

Grobowiec Daniela w Suzie